

2015/2342(INI)

12.12.2016

OPINIA

Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych

dla Komisji Spraw Zagranicznych i Komisji Rozwoju

w sprawie rozwiązań dotyczących przepływu uchodźców i migrantów: rola
działań zewnętrznych UE
(2015/2342(INI))

Sprawozdawczyni komisji opiniodawczej: Marie-Christine Vergiat

PA_NonLeg

WSKAZÓWKI

Komisja Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych zwraca się do Komisji Spraw Zagranicznych i Komisji Rozwoju, jako komisji przedmiotowo właściwych, o uwzględnienie w końcowym tekście projektu rezolucji następujących wskazówek:

1. mając na uwadze, że kryzys humanitarny dotyczy ponad 65,3 mln osób przesiedlonych¹, z czego 21,3 mln to uchodźcy, a 40,8 mln to uchodźcy wewnętrzni (czyli trzy razy więcej osób przesiedlonych niż w 2014 r.); mając na uwadze, że osoby te uciekają przed konfliktami i prześladowaniami; mając na uwadze, że 80 % przepływów migracyjnych ma miejsce między krajami o wspólnych granicach i niewielkich różnicach w dochodach oraz że kraje te bardzo rzadko posiadają narzędzia ochrony praw migrantów, nawet w dziedzinie azylu;
2. mając na uwadze, że wśród napływających osób często znajdują się równocześnie osoby potrzebujące ochrony międzynarodowej i migranci, co powoduje jeszcze większą złożoność sytuacji; mając na uwadze, że podstawowe znaczenie ma zabezpieczenie statusu i praw uchodźców oraz osób ubiegających się o azyl, które potrzebują ochrony międzynarodowej, lecz należy także chronić prawa migrantów i nie można ich stygmatyzować; mając na uwadze, że każdy człowiek ma prawo opuścić jakikolwiek kraj, włączając w to swój własny;
3. mając na uwadze, że liczba małoletnich bez opieki przekraczających Morze Śródziemne stale rośnie oraz że pomimo wzrostu liczby akcji ratunkowych liczba ofiar śmiertelnych nadal rośnie (4233 do początku listopada w porównaniu z 3770 w całym roku 2015);
4. mając na uwadze, że ustanowienie ram migracyjnych opartych na prawach człowieka, przewidujących tworzenie i rozwój legalnych dróg migracji dla migrantów i uchodźców, a także możliwości przesiedlania, pozwoli UE na czerpanie korzyści z gospodarczych i społecznych zalet mobilności oraz na rzeczywiste prowadzenie całościowej polityki i zapewnienie jej wiarygodności w debacie dotyczącej migracji i praw człowieka;
5. mając na uwadze, że do roku 2050 z powodu zmiany klimatu może zostać przesiedlonych miliard osób, a ponad 40 % populacji światowej żyje na obszarach, w których występuje poważny deficyt wody; mając na uwadze, że już obecnie zmiana klimatu jest jedną z głównych przyczyn migracji; mając na uwadze, że straty gospodarcze powodowane klęskami żywiołowymi prawdopodobnie drastycznie wzrosną, choć już obecnie wynoszą 300 mld USD rocznie;
6. mając na uwadze, że Europejski Trybunał Obrachunkowy wyraził poważne wątpliwości co do skuteczności wydatków UE przeznaczonych na zewnętrzny wymiar polityki migracyjnej, w tym co do skuteczności realizacji projektów w dziedzinie praw człowieka migrantów; mając na uwadze, że Trybunał ustalił również, iż bezpieczeństwo i ochrona granic są głównymi elementami wydatków UE w dziedzinie migracji;
7. mając na uwadze, że Biuro Wysokiego Komisarza Narodów Zjednoczonych ds. Uchodźców odnotowuje co najmniej 10 mln bezpaństwowców;

---

¹ <http://www.unhcr.org/news/latest/2016/6/5763b65a4/global-forced-displacement-hits-record-high.html>

8. podkreśla, że migracja jest zjawiskiem ogólnosiwiatowym wymagającym globalnej reakcji; uważa, że wymaga to uporządkowanego i ciągłego dialogu z krajami pochodzenia, tranzytu i przeznaczenia uchodźców i migrantów, podkreśla, że aby zachować wiarygodność i uniknąć podwójnych standardów, Unia i jej państwa członkowskie muszą dawać przykład, zapewniając promowanie i ochronę praw człowieka migrantów w swojej polityce wewnętrznej i zewnętrznej, oraz współpracować z państwami trzecimi w pełnym poszanowaniu prawa międzynarodowego i praw człowieka, zasady non-refoulement oraz prawa do azylu; zachęca Unię Europejską i jej państwa członkowskie do okazania solidarności nie tylko w stosunkach wzajemnych, ale również w stosunkach z państwami trzecimi pochodzenia i tranzytu, które przyjmują wielu uchodźców i migrantów, a także poprzez poprawę warunków życia w obozach dla uchodźców znajdujących się w pobliżu krajów, z których pochodzą osoby ubiegające się o azyl;
9. wyraża solidarność z osobami, które są zmuszone do opuszczenia swego miejsca zamieszkania z powodu wielu czynników, takich jak konflikty, prześladowania, wykorzystywanie, przemoc uwarunkowana płcią, naruszanie praw człowieka, sytuacja skrajnego ubóstwa lub przyczyny środowiskowe, zarówno naturalne, jak i będące wynikiem działalności człowieka;
10. jest zaniepokojony z powodu mnożących się doniesień i zeznań, które ujawniają nasilenie przemocy wobec migrantów, a zwłaszcza osób szczególnie narażonych (kobiet, dzieci bez opieki, osób niepełnosprawnych, LGBTI); przypomina, że pomyślnie wdrażanie polityki migracyjnej opartej na prawach człowieka wymaga przeciwdziałania negatywnemu postrzeganiu migracji oraz wyobrażeniom o migracji, które leżą u podstaw nieefektywnych i przynoszących przeciwne do zamierzonych efekty strategii bezpieczeństwa skutkujących kryminalizacją i stygmatyzacją migrantów oraz podsycających ksenofobię w Unii Europejskiej;
11. podkreśla, że wysiedleńcom będącym w szczególnie trudnej sytuacji, takim jak kobiety, dzieci lub osoby LGBTI, w większym stopniu grozi dyskryminacja, istnieje większe ryzyko, że mogą oni zostać wykorzystani lub będzie się w stosunku do nich popełniać nadużycia na szlakach migracyjnych, co oznacza, że należy udzielić im szczególnej ochrony i szczególnego wsparcia; wzywa Unię Europejską, by opracowywała programy szkoleń we współpracy z państwami trzecimi odnoszącej się do szczególnych potrzeb uchodźców i migrantów wymagających szczególnego traktowania;
12. zwraca uwagę na stałą konieczność uwzględniania przez Unię bezpieczeństwa w ramach polityki zagranicznej – w szczególności ponieważ bezpieczeństwo jest główną przyczyną przymusowych przesiedleń – zgodnie ze zobowiązaniem Komisji i ESDZ podjętym w strategicznych ramach i planie działania Unii Europejskiej w dziedzinie praw człowieka i demokracji; potępia przypadki ograniczania lub zakazywania opuszczania terytorium lub powrotu mające miejsce w niektórych państwach oraz skutki bezpieczeństwa w zakresie dostępu do praw; apeluje do rządów i parlamentów narodowych o zniesienie karnych przepisów prawnych uznających migrację za przestępstwo;
13. przyznaje, że dzieci stanowią coraz większą część migrantów i uchodźców; przypomina, że dzieci migrujące są wyjątkowo narażone, w szczególności jeśli nie towarzyszą im

dorośli, oraz że mają prawo do ochrony międzynarodowej dyktowanej dobrem dziecka; podkreśla, że zatrzymanie dzieci wyłącznie na podstawie ich statusu migracyjnego lub statusu migracyjnego ich rodziców stanowi naruszenie ich praw i nigdy nie może być przeprowadzane w ich interesie; domaga się jasnej i globalnej europejskiej strategii przewidującej specjalne procedury gwarantujące ochronę wszystkich dzieci, zarówno tych podróżujących bez opieki, jak i tych podróżujących z rodzicami lub innymi opiekunami, niezależnie od ich statusu migracyjnego, zgodnie z Konwencją ONZ o prawach dziecka;

14. podkreśla, że kobiety oraz osoby LGBTI mogą podlegać szczególnym formom prześladowania i dyskryminacji ze względu na płeć, które należy uznać za powód ubiegania się o azyl, jak m.in. przemoc fizyczna, gwałt, przemoc na tle seksualnym, okaleczanie żeńskich narządów płciowych, przymusowe małżeństwa, przemoc domowa, a także tak zwane zbrodnie w imię honoru; uważa ponadto, że kobietom oraz osobom LGBTI grożą na szlakach migracyjnych akty przemocy związanej z płcią, w tym przemocy seksualnej, oraz podkreśla, że kobiety i dziewczęta podróżujące samotnie, kobiety ciężarne, osoby niepełnosprawne oraz osoby starsze są jeszcze bardziej narażone na takie akty przemocy; wzywa Unię Europejską, by we współpracy z państwami trzecimi w tej dziedzinie wypracowała podejście uwzględniające aspekt płci; domaga się natychmiastowego zaprzestania aresztowań kobiet w ciąży, ofiar gwałtu, przemocy seksualnej oraz ogólnie przemocy uwarunkowanej płcią;
15. przypomina, że programy współpracy zagranicznej Unii z niektórymi państwami trzecimi nie mogą prowadzić do pogorszenia sytuacji osób potrzebujących ochrony międzynarodowej oraz naruszać prawa do opuszczenia jakiegokolwiek kraju, w tym własnego, a także przyjmuje do wiadomości wysiłki zmierzające do ponownego zdefiniowania zasad współpracy Unii Europejskiej z tymi państwami, zapowiedziane w komunikacie Komisji Europejskiej z dnia 7 czerwca 2016 r., jak również zwrócenie uwagi na konieczność dostosowania każdej nowej umowy do sytuacji danego państwa trzeciego; podkreśla, że jeżeli okazuje się to celowe z uwagi na sytuację odnośnego państwa trzeciego, umowy powinny w miarę możliwości uwzględniać kwestię przesiedlenia lub innych legalnych dróg w celu uzyskania ochrony międzynarodowej w Unii; przyjmuje do wiadomości wolę uwzględnienia w tych umowach wielu wymiarów polityki europejskiej; domaga się w związku z tym, aby właściwe komisje Parlamentu były należycie informowane o działaniach podejmowanych przy zawieraniu każdej nowej umowy, tak by Parlament mógł się wypowiedzieć na temat planowanych narzędzi dostosowanych do szczególnych warunków każdego odnośnego państwa trzeciego; wyraża zaniepokojenie negocjowaniem nieoficjalnych porozumień z państwami trzecimi dotyczących współpracy w zakresie przymusowych powrotów i readmisji do krajów pochodzenia obywateli państw trzecich, którzy nie spełniają lub przestali spełniać warunki wjazdu, pobytu czasowego lub stałego na terytorium jednego z państw członkowskich, w sytuacji braku należytej kontroli i należytego nadzoru ze strony Parlamentu Europejskiego, np. negocjacje w sprawie porozumienia UE-Turcja z dnia 18 marca 2016 r. oraz „Wspólna droga naprzód w kwestiach migracji w stosunkach między UE a Afganistanem” z dnia 4 października 2016 r.; przypomina, że zgodnie z art. 218 TFUE Parlament Europejski musi wyrazić zgodę na zawarcie układu o stowarzyszeniu lub podobnego porozumienia oraz że należy niezwłocznie przekazywać mu pełne informacje na wszystkich etapach procedury;
16. podkreśla, że państwa trzecie, a w pierwszym rzędzie kraje rozwijające się, mierzą się z wyzwaniami zagrażającymi prawom oraz ochronie rosnącej liczby osób;

17. przyjmuje do wiadomości deklarację nowojorską z dnia 19 września 2016 r. i wyraża uznanie w związku z wolą zawarcia do 2018 r. dwóch inicjatyw „Global Compact” dotyczących uchodźców i migrantów; wzywa Unię do skoordynowania działań jej państw członkowskich w zakresie ich zaangażowania w opracowanie obu tych inicjatyw; uważa w związku z powyższym, że Unia powinna priorytetowo potraktować kwestię nasilenia w skali światowej starań podejmowanych w zakresie przesiedleń, aby wspólnota międzynarodowa wywiązała się ze swoich obowiązków w związku ze światowymi potrzebami dotyczącymi przesiedleń; apeluje zatem o szybkie postępy w procedurze dotyczącej unijnych ram przesiedleń, aby maksymalnie zwiększyć wpływ Unii w tej dziedzinie;
18. uznaje, że podobnie jak praworządność, poszanowanie demokracji i ustanowienie skutecznego systemu azylowego, legalne i pewne szlaki dla migrantów i uchodźców są najlepszym sposobem walki z handlem ludźmi i ich przemytem; przypomina, że przemyt migrantów oraz handel ludźmi to dwa różne zjawiska, które mogą się jednak łączyć, wskutek czego powstaje ryzyko, że grupy przestępcze będą wyzyskiwać uchodźców i migrantów jako ofiary handlu ludźmi, w szczególności osoby małoletnie bez opieki oraz kobiety podróżujące samotnie; potwierdza, że środki wymierzone w handel ludźmi nie powinny zagrażać przestrzeganiu praw ofiar tego handlu, migrantów, uchodźców i osób wymagających ochrony międzynarodowej; domaga się, by niezwłocznie zaprzestano aresztowań ofiar handlu ludźmi oraz dzieci;
19. przyjmuje do wiadomości wnioski Komisji dotyczące utworzenia unijnych ram przesiedleń, lecz apeluje o kontynuowanie prac na szczeblu Unii w celu stworzenia i umocnienia dróg legalnych, które byłyby uzupełnieniem dla przesiedleń; zwraca się do Komisji i państw członkowskich o postępy w zakresie konkretnych środków, w szczególności poprzez programy przesiedleń, wizy humanitarne czy tzw. niebieską kartę, pozwalające faktycznie otworzyć legalne i pewne szlaki dla migrantów i uchodźców, tak by położyć kres przemytowi migrantów i handlowi ludźmi oraz zapobiec śmierci osób podążających do Europy; jest w szczególności przekonany, że należy stworzyć legalne drogi migracji pracowników, gdyż stanowią oni ważną szansę dla przyszłości Unii z uwagi na ogromne wyzwania demograficzne i gospodarcze, z którymi Unia się mierzy; uważa również, że należy wspierać politykę wizową Unii jako narzędzie sprzyjające zwiększeniu możliwości w zakresie mobilności, wymiany międzykulturowej i naukowej, ale również w celu zaoferowania szerszych możliwości szkolenia się i studiowania obywatelom państw trzecich;
20. domaga się zapewnienia ochrony międzynarodowej osobom uciekającym z obszarów ogarniętych konfliktami i przed prześladowaniami, między innymi za pośrednictwem obowiązkowych programów przesiedleń, zarówno na szczeblu unijnym, jak i ogólnosiwiatowym, a także rozszerzenia zakresu polityki łączenia rodzin i wydawania wiz humanitarnych w oparciu o zharmonizowane procedury stosowane przez konsulaty i ambasady państw członkowskich; domaga się, by osoby uprawnione do ochrony międzynarodowej mogły korzystać – zarówno w Unii Europejskiej, jak i w pobliżu ich regionu pochodzenia – z programów ochrony umożliwiających im przeżycie w godnych warunkach i uwzględniających potrzeby osób szczególnie wymagających ochrony; apeluje także do Unii Europejskiej o finansowanie mechanizmów ochrony i opieki na rzecz osób szczególnie narażonych, zwłaszcza po to, by zapewnić im ochronę przez całą podróż migracyjną, m.in. dzięki udostępnieniu specjalnych stref dla kobiet i dzieci;

21. apeluje do Komisji o promowanie w krajach pochodzenia i tranzytu, we współpracy z państwami członkowskimi, kampanii uwrażliwiających na zagrożenia związane z migracją nieletnich i ich wykorzystaniem przez przestępczość zorganizowaną;
22. podkreśla, że polityka UE, a także fundusze przeznaczone na rozwój muszą przyczyniać się do powstawania warunków sprzyjających rozwojowi gospodarstwu, zmniejszaniu ubóstwa i tworzeniu miejsc pracy w krajach pochodzenia migrantów; w związku z powyższym jest zaniepokojony rosnącą tendencją do warunkowania wszelkich dziedzin polityki Unii Europejskiej współpracą w zakresie kontroli granic, a w szczególności umowami o readmisji; wyraża ubolewanie w związku z przesunięciem funduszy przeznaczonych pierwotnie na instrumenty rozwojowe na tzw. środki zarządzania migracją; domaga się, by Komisja i państwa członkowskie uwzględniły łączne skutki dużej liczby powrotów, również w połączeniu z powrotami z innych krajów, na stabilność kraju, do którego migranci są odsyłani, a także wyraża zaniepokojenie w związku z pierwszym sprawozdaniem Komisji z postępów we wdrażaniu „ram partnerstwa w zakresie współpracy”, w którym podkreśla się niedostateczne wyniki w zakresie powrotów, w szczególności w odniesieniu do Etiopii, kraju, który ogłosił właśnie stan wyjątkowy;
23. podkreśla, że w ramach swych działań szkoleniowych oraz wymiany najlepszych praktyk z państwami trzecimi UE powinna skupić się na odnośnym prawie międzynarodowym i unijnym oraz praktykach w tym zakresie, w tym praktykach dotyczących praw podstawowych, dostępu do ochrony międzynarodowej, poszukiwania i ratownictwa, a także lepszej identyfikacji osób znajdujących się w szczególnie trudnej sytuacji i udzielaniu im pomocy; uważa, że odnosi się to w szczególności do szkoleń związanych z zarządzaniem granicami, których, zgodnie z przepisami prawa międzynarodowego, nie można pod żadnym pozorem wykorzystywać, aby uniemożliwić osobom opuszczenie swego kraju;
24. domaga się, by wszystkie umowy zawarte z państwami trzecimi gwarantowały, by prawa migrantów bez względu na ich status, były zgodne z prawem międzynarodowym, i zachęca do przyjęcia odpowiednich przepisów prawnych, w tym w dziedzinie azylu, co oznacza w szczególności, że samo nielegalne przekroczenie granicy nie może zostać uznane za powód do pozbawienia wolności;
25. podkreśla, że pojęcia bezpiecznych krajów i bezpiecznych krajów pochodzenia nie powinny uniemożliwiać indywidualnych ocen wniosków o azyl oraz że niezależnie od okoliczności migranci potrzebujący ochrony międzynarodowej muszą mieć możliwość złożenia wniosku i prześledzenia jego rozpatrywania z poszanowaniem prawa międzynarodowego; kładzie nacisk na umożliwienie im dostępu do mechanizmu składania skarg i udzielenie odpowiednich gwarancji w związku z zasadą de non-refoulement; wzywa do regularnego gromadzenia specjalistycznych, szczegółowych i aktualnych informacji na temat praw człowieka, szczególnie w przypadku kobiet, dzieci, osób niepełnosprawnych oraz osób LGBTI, w krajach pochodzenia osób ubiegających się o azyl, także w krajach pochodzenia uznawanych za bezpieczne; w związku z tym apeluje o zwiększenie środków przeznaczonych na rozpatrywanie wniosków o azyl, zwłaszcza w Grecji i we Włoszech;

26. przypomina stanowisko Parlamentu wyrażone w rezolucji z dnia 12 kwietnia 2016 r., zgodnie z którym Parlament pragnie stawiać zawarte przez Unię umowy o readmisji przed umowami dwustronnymi zawartymi przez państwa członkowskie z państwami trzecimi; przypomina o niedawnym utworzeniu europejskiego dokumentu powrotowego i podkreśla, że do jego uznawania należy systematycznie zachęcać w każdej nowej umowie o readmisji;
27. wzywa Komisję, by blisko współpracowała z organizacjami pozarządowymi oraz ekspertami z krajów pochodzenia osób ubiegających się o azyl, aby znaleźć możliwe najlepsze sposoby udzielania pomocy poszczególnym osobom i grupom społecznym wymagającym szczególnego traktowania;
28. wzywa Komisję, aby współpracowała z organizacjami pozarządowymi i ekspertami z krajów pochodzenia osób ubiegających się o azyl w celu wprowadzenia jak najskuteczniejszych mechanizmów i narzędzi zapobiegania konfliktom;
29. apeluje o jak największą czujność w związku ze sposobem traktowania migrantów odesłanych do kraju pochodzenia lub państwa trzeciego; uważa, że w każdym dialogu dotyczącym powrotu i readmisji – zwłaszcza w ramach umów o readmisji – należy systematycznie poruszać kwestię ponownej integracji i bezpiecznego powrotu migrantów; podkreśla, że powinni oni korzystać w pełni z bezpieczeństwa i ochrony przed poniżającym i niehumanitarnym traktowaniem, w tym w ośrodkach przetrzymywania, oraz że Unia musi wspierać programy reintegracji; przypomina, że nikt nie może zostać odesłany lub zmuszony do powrotu do kraju, w którym jego życiu lub wolności zagraża niebezpieczeństwo z powodu jego pochodzenia, religii, narodowości, przynależności do danej grupy społecznej lub poglądów politycznych, do kraju w którym grożą mu tortury, poniżające traktowanie, a ogólniej naruszenie praw człowieka, oraz przypomina, że wydalenie zbiorowe lub zawracanie na granicy są zakazane w świetle prawa międzynarodowego;
30. apeluje, by podmioty odpowiedzialne za politykę zagraniczną i politykę rozwoju w przypadku odesłań do kraju pochodzenia czuwały nad zagwarantowaniem należytego traktowania i poszanowania nietykalności zawracanych osób; wzywa Komisję i państwa członkowskie, aby opracowywały programy zapewniające realizację w krajach pochodzenia konkretnych programów pomocowych, obejmujących zarówno programy dotyczące szkolenia zawodowego, jak i programy na rzecz zakładania struktur gospodarczych, w tym przedsiębiorstw typu start-up i małych przedsiębiorstw, a także programy wymiany zawodowej i akademickiej z państwami członkowskimi UE;
31. przypomina o znaczeniu współpracy z państwami trzecimi w walce z przemytnikami ludzi i handlem ludźmi w celu jak najwcześniejszego wykrywania siatek tej działalności; podkreśla w związku z tym konieczność zacieśnienia współpracy sądowej i policyjnej z tymi państwami w celu identyfikowania i likwidowania tych siatek; przypomina ponadto o konieczności zwiększenia potencjału tych państw, aby mogły one skutecznie ścigać i sankcjonować osoby odpowiedzialne; apeluje w związku z tym o popieranie współpracy między Unią, państwami członkowskimi, Europolem, Eurojustem i zainteresowanymi państwami trzecimi;
32. przypomina, że siatki przemytników i handlarzy ludźmi w pełni wykorzystują internet do prowadzenia swojej działalności przestępczej oraz że w związku z tym zasadnicze

znaczenie ma nasilenie przez Unię działań, zwłaszcza w obrębie Europolu i jednostki ds. zgłaszania podejrzanych treści w internecie (IRU), a także współpracy z państwami trzecimi w tej dziedzinie;

33. przypomina, że siatki handlarzy mogą wykorzystywać legalne drogi migracji do sprowadzania swoich ofiar na terytorium europejskie; uważa, że kryteria, jakie państwa trzecie muszą spełnić przez zawarciem jakiegokolwiek umowy o liberalizacji wiz z Unią, powinny wyraźnie obejmować współpracę tych państw w zwalczaniu handlu ludźmi; apeluje do Komisji o zwrócenie szczególnej uwagi na te kwestie, a także na walkę z przemytnikami, we wszystkich dialogach prowadzonych w ramach negocjowania takich umów;
34. podkreśla, że stosunki UE z państwami trzecimi w dziedzinie migracji i azylu muszą spełniać wymogi przejrzystości, nadzoru demokratycznego i odpowiedzialności; domaga się oceny i kontroli budżetowej środków wykorzystanych w ramach polityki zewnętrznej Unii Europejskiej w dziedzinie migracji, zwłaszcza procesu z Rabatu, procesu chartumskiego, umowy UE – Turcja oraz kryzysowego funduszu powierniczego UE dla Afryki pod kątem realizacji, skutków, ciągłości i spójności poszczególnych instrumentów finansowych dostępnych w Unii Europejskiej dla państw trzecich; uważa, że podstawowe znaczenie ma sprawdzenie wiarygodności i stabilności zainteresowanych partnerskich państw trzecich; zwraca się do Komisji Europejskiej, by żądała większej przejrzystości w gospodarowaniu tymi środkami, oraz domaga się, by porozumienia UE z państwami trzecimi, a także porozumienia pomiędzy agencjami UE a właściwymi organami władz tych krajów podlegały kontroli demokratycznej; ubolewa zwłaszcza nad brakiem kontroli parlamentarnej nad działalnością Europejskiej Agencji Straży Granicznej i Przybrzeżnej i domaga się w związku z powyższym, by przedstawiała ona systematycznie Parlamentowi Europejskiemu sprawozdania w sprawie stosowania umów roboczych i wspólnych operacji z państwami trzecimi, w konsultacji ze społeczeństwem obywatelskim;
35. zwraca uwagę na przykładową solidarność i wielki wysiłek ze strony Libanu i Jordanii, które przyjęły ok. 1,7 mln uchodźców z Syrii w związku z kryzysem uchodźczym, i wzywa Unię Europejską do ponownego podjęcia zobowiązania wobec Organizacji Narodów Zjednoczonych do spraw Pomocy Uchodźcom Palestyńskim na Bliskim Wschodzie (UNRWA), która prowadzi działania w obu krajach, oraz do udzielenia jej wsparcia finansowego;
36. podkreśla, jak ważne jest konsultowanie się ze społeczeństwem obywatelskim na temat wszelkich aspektów polityki zewnętrznej Unii, ze szczególnym uwzględnieniem pełnego udziału obywateli, przejrzystości i właściwego rozpowszechniania informacji we wszystkich aspektach polityki i wszystkich procesach związanych z migracją;
37. przypomina, że pogorszenie stanu środowiska, bez względu na to, czy jest ono spowodowane zmianą klimatu, klęskami żywiołowymi, czy też szkodami przemysłowymi lub wynikającymi z degradacji środowiska, jest coraz częstszym czynnikiem przesiedlania się ludności; uważa, że działania zewnętrzne Unii powinny przyczyniać się do ograniczania podatności ludności na zagrożenia środowiskowe, nieść pomoc osobom przesiedlonym ze względu na zmiany środowiska, a także polegać na współpracy z państwami trzecimi na skalę światową w celu stawienia czoła wyzwaniu migracji środowiskowej; wzywa zatem UE do udostępnienia krajom, które ucierpiały wskutek

zmiany klimatu, wystarczających środków, aby pomóc im dostosować się do konsekwencji tej zmiany oraz złagodzić jej skutki; nalega, by proces ten nie odbywał się kosztem tradycyjnej współpracy w dziedzinie rozwoju, której celem jest ograniczanie ubóstwa; domaga się, by Unia i jej państwa członkowskie poważnie podeszły do swych obowiązków związanych z wyzwaniem wynikającym ze zmiany klimatu oraz by wdrożyły porozumienie paryskie; wzywa także, by włączyły się do debaty dotyczącej pojęć „uchodźcy klimatyczni” lub „przesiedleńcy środowiskowi”, aby ewentualnie przyznać status prawny osobom opuszczającym swoje miejsce zamieszkania z powodów środowiskowych i udzielić im pomocy międzynarodowej;

38. domaga się, aby Unia Europejska wspierała szkolenie organów odpowiedzialnych za kontrolę granic w krajach trzecich sąsiadujących z Unią Europejską, a zwłaszcza w krajach tranzytu głównych przepływów migracyjnych zmierzających do Europy;
39. wzywa Europejską Służbę Działań Zewnętrznych, aby prowadziła odpowiedzialną politykę zagraniczną, która zajmuje się głębokimi przyczynami migracji;
40. apeluje do Unii Europejskiej o przyczynienie się do poprawy warunków w obozach dla uchodźców znajdujących się w Jordanii i Libanie, które obecnie przyjmują ponad 1 800 000 uchodźców.

**WYNIK GŁOSOWANIA KOŃCOWEGO
W KOMISJI OPINIODAWCZEJ**

Data przyjęcia	8.12.2016
Wynik głosowania końcowego	+: 26 -: 22 0: 0
Posłowie obecni podczas głosowania końcowego	Jan Philipp Albrecht, Heinz K. Becker, Malin Björk, Caterina Chinnici, Ignazio Corrao, Agustín Díaz de Mera García Consuegra, Frank Engel, Cornelia Ernst, Tanja Fajon, Laura Ferrara, Lorenzo Fontana, Ana Gomes, Nathalie Griesbeck, Sylvie Guillaume, Jussi Halla-aho, Monika Hohlmeier, Filiz Hyusmenova, Barbara Kudrycka, Cécile Kashetu Kyenge, Marju Lauristin, Claude Moraes, József Nagy, Péter Niedermüller, Birgit Sippel, Branislav Škripek, Csaba Sógor, Helga Stevens, Traian Ungureanu, Bodil Valero, Harald Vilimsky, Udo Voigt, Josef Weidenholzer, Cecilia Wikström, Kristina Winberg, Tomáš Zdechovský
Zastępcy obecni podczas głosowania końcowego	Marina Albiol Guzmán, Carlos Coelho, Anna Maria Corazza Bildt, Pál Csáky, Daniel Dalton, Jean Lambert, Jeroen Lenaers, Angelika Mlinar, Morten Helveg Petersen, Salvatore Domenico Pogliese, Christine Revault D'Allonnes Bonnefoy
Zastępcy (art. 200 ust. 2) obecni podczas głosowania końcowego	Maria Grapini, Karoline Graswander-Hainz, Esther Herranz García, Sabine Lösing